

Forfatter: Brandes, Edvard

Titel: Udrag fra En Politiker

Citation: Brandes, Edvard: "En Politiker", i Brandes, Edvard: *En Politiker*, P. G. Philipsen, 1889, s. 3. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brandesed_04-shoot-idm140632371078400/facsimile.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: En Politiker

omhyggelige Begrundelser og de bidende Vittigheder. Nej en Gang give dem Ladningen langskibs, saa det kunde ryste op i deres Samvittigheder.

Hans Røst var jo stærk, og han havde let ved at finde Ord. Det var mærkeligt, om han ingen Virkning skulde gøre. Han tvivlede ikke paa, at han skulde slaa til Lyd. Tinget vilde høre paa ham i aandeløs Tavshed, og den næste Dag vilde alle Bladene være fulde af hans Tale. Naturligvis vilde man angribe ham — men selv de uforsonligste Modstandere vilde dog indrømme, at hans Ord havde gjort Indtryk og vidnede om en stærk Følelse. Saadanne Folk *maa* opflamme Menigmands Gemytter, vilde de skrive, og man kan ikke nægte dem en relativ Ret. Var hele Oppositionen sammensat af saa sandhedskærlige og fædrelandssindede Mænd, vilde Modstanden ganske sikkert blive mindre, o. s. v., o. s. v.

Og medens han saadan fantaserede sig ind i Fremtiden og lod sine Tanker flyve saa højt de blot vilde, glemte han næsten at udarbejde Talen. Han tænkte ogsaa et Øjeblik paa slet ikke at forberede sig og trøstigt stole paa, at hans medfødte Ævne og sikkert indtræffende Inspiration vilde

1*

slaa fuldkommen til. Men han opgav dog igen dette. Han kunde muligvis være mindre vel oplagt og desuden vilde han næppe undgaa en vis Benavelse ved denne Debut. Naar han her paa sit Værelse forestillede sig det Øjeblik, hvor Formanden gav »det ærede Medlem for Ringkjøbing sjætte« Ordet, mærkede han allerede ligesom en vis Slattenhed i Benene.

Nej, han vilde skrive Gången i Foredraget op og de vigtigste Vendinger. Han vilde være sikker paa enkelte Billeder, der skulde ramme som Kølleslag. Han vilde holde Begyndelsen af Foredraget i en rolig Tone — ikke fuldt saa let som Ordførerens — for saa til Slutning med voldsomme Farver at skildre og med bitre Trusler at skræmme dette Ministerium, der sad saa nagelfast paa Taburetterne. Han skulde i alt Fald rokke dem i Sædet.

Han gav sig i Lag med Arbejdet. Det gik lidt langsomt, fordi han stadigt var mere sysselsat med den Virkning, hans Ord skulde afstedkomme, end med deres logiske Sammenknytning. Det var heller ikke saa let at finde nye Betegnelser for noget saa gammelt som dette Ministerium eller saa gennemdrøftet som dets Politik.